

EVA BURGERS

**UNDER
COVER**

kluitman

Nur 284 / W022101

Bisac YAF062000 / YAF029000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Eva Burgers

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

© Omslagbeeld: Michael Duva / Getty Images

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Positief

Ziet er goed uit
Veel vrienden
Grappig
Sportief
Maakt me vrolijk
Lief
Werkt hard
Is verliefd op mij

Negatief

IJdel
Humeurige (ochtend)
Jaloers (beetje)
Crimineel verleden

1

ZATERDAG

Natuurlijk, ik had het mooiste bijbaantje dat er bestond, maar op een avond als vandaag begon ik daar toch lichtelijk aan te twijfelen.

Boris had het zweet op zijn rug staan. Ik zag het door zijn witte overhemd heen toen ik langs hem liep om de borden naar de keuken te brengen.

Het was de hele avond druk geweest in CityDiner. Op zich niet verwonderlijk voor een zaterdagavond. Maar eindelijk liep het restaurant langzaam leeg.

‘Ga jij maar vast naar huis, Amy,’ zei Carlo tegen me. ‘Je was hier tenslotte een uur eerder dan de anderen.’ Ik werkte nu bijna een jaar voor hem, maar ik had nog nooit een collega horen klagen over Carlo. ‘Streng maar rechtvaardig’ had Boris hem omschreven toen hij me had getipt dat zijn baas een vacature had.

‘Is goed,’ zei ik. Carlo draaide zich naar de koks en spoorde hen aan wat sneller te werken. Vijf jaar geleden had hij het restaurant van de vorige eigenaar overgenomen.

Carlo draaide zich weer om. ‘Hier.’ Hij reikte me een papier aan.

‘Dit is het rooster voor de komende week. Maar daar zal nog wel wat in wijzigen, als ik de drukte van de laatste dagen zo zie.’

Ik pakte het van hem aan, bekeek het vluchtig en stak het daarna in de binnenzak van mijn jas.

Nadat ik Boris snel gedag had gezegd, liep ik het restaurant uit.

Ik appte naar mama dat ik onderweg was. Binnen een seconde had ik antwoord.

Voorzichtig lieverd, was haar standaardtekst.

Hoewel ik vaak moest lachen om mama’s bezorgdheid, vond ik haar berichtjes vooral lief, al deed ik er wat stoerder over als er vrienden bij stonden.

Het stortregende. De fietsenstalling naast het restaurant was in een paar minuten tijd veranderd in een modderpoel.

Haastig pakte ik mijn fiets uit het rek en trok de kraag van mijn jas omhoog.

Het was nat en donker buiten, maar de stad was nog lang niet uitgeblust. Uitgaanspubliek liep door de hoofdstraat, waar een lange rij auto’s wachtte voor het verkeerslicht. Vanuit de bar aan de overkant van de straat klonk een lekkere beat. Op een andere avond zou ik met Boris hebben afgesproken in een café, maar nu was ik zó moe dat dat geen optie was. Ik duwde de trappers van mijn fiets fel naar beneden en probeerde de snijdende wind in mijn gezicht niet te voelen.

Mijn gedachten dwaalden af naar mijn vriendje Ivar. We waren de afgelopen dagen zo druk geweest, dat we maar weinig tijd voor elkaar hadden. ‘Voor ik naar bed ga, stuur ik hem een berichtje,’ zei ik in mezelf.

Hoewel het maar een kwartiertje fietsen was naar huis, leek het

gevoelsmatig alsof ik een kilometerslange tocht moest afleggen. Bij een kruising remde ik een beetje af toen ik een witte auto van links zag naderen. De bestuurder reed hard en ongecontroleerd. Misschien zag hij me niet. Terwijl ik afstapte, raasde hij rechtdoor.

‘Klootzak,’ mompelde ik. Ik stapte weer op en sloeg rechts af. De route was afwisselend druk en rustig. Hoewel ik de weg inmiddels kon dromen, vielen de mooie huizen en de statige lange rij bomen aan weerszijden me nog steeds op.

Toen ik na een minuut of tien de straat in draaide waar ik woonde, zag ik ineens diezelfde auto half op de stoep staan bij het huis op de hoek. Het was het grootste herenhuis in onze straat. Er stond een bord in de tuin met daarop WEERBOSCH ADVOCATEN. Volgens mij woonde er een ouder stel zonder kinderen. Ik kende ze niet goed.

Nog voor ik doorhad wat er gaande was, stormden er opeens drie jongens met veel lawaai de deur van het huis uit. Geschrokken remde ik af en slingerend stuurde ik mijn fiets achter een geparkeerd bestelbusje. Dit voelde fout. Instinctief probeerde ik verborgen te blijven achter het busje. Twee van hen sprongen in de auto, zag ik glurend langs de achterkant van het busje. Eén jongen bleef staan en loerde mijn kant uit. Mijn adem stakte. Het was Ivar!

Zag ik dat goed? Ja, natuurlijk zag ik het goed. Alsof ik mijn eigen vriend niet zou herkennen. Met zijn blonde, krullende en half lange haar en zijn felblauwe ogen vond ik hem de knapste jongen die ik ooit had gezien. En het verbaasde me nog steeds dat we nu al drie maanden lang een relatie hadden. Maar wat deed hij hier? Ik dacht dat hij met zijn vrienden de stad in zou gaan en iets zou gaan eten bij de Mac.

Ivar stapte in de auto. Ik dook in elkaar toen de auto startte en kwam pas weer tevoorschijn toen ik zeker wist dat-ie weg was.

Besluiteloos bleef ik staan en staarde naar de open voordeur. Wat moest Ivar daarbinnen en waarom gingen ze er zo gehaast vandoor?

Ik stapte de stoep op met mijn fiets aan de hand. Ik had nog maar een paar stappen gezet, toen de bewoonster van het grote huis in de deuropening verscheen. De vrouw keek de straat in en sloot daarna rustig de deur. Ze zag er niet bang of paniekerig uit. Waarschijnlijk was er niets aan de hand. Maar toch knaagde er iets. Wat had Ivar hier te zoeken? Ik keek nog één keer naar de voordeur van het grote huis en liep toen snel door.

2

‘Jij bent vroeg,’ merkte mama op. ‘Was het niet druk?’ Ze hield de
U achterdeur voor me open terwijl ik mijn fiets in de schuur zette.

‘Het was gigantisch druk, maar ik mocht iets eerder weg van Carlo,’ zei ik. Ik liep achter haar aan de bijkeuken in en trok mijn natte jas uit. Daarna schonk ik een glas cola in en liep naar de woonkamer.

Mama ging op de bank zitten. Ze staarde naar de televisie. Ik herkende die blik goed. Sinds papa weg was, zag ik haar vaak zo.

Ik plofte naast haar neer. ‘Waar kijk je naar?’ vroeg ik.

‘Eh... geen idee,’ zei ze. ‘Net was er nog journaal.’

Even was het stil en ik wist welke vraag er ging komen.

‘Heb jij nog wat van papa gehoord?’

Ineens herinnerde ik me dat het minstens een week geleden was dat hij me een berichtje had gestuurd. Hij zat nog steeds op antwoord te wachten.

Ik zuchtte. ‘Een week geleden ongeveer via de app. Maar laat het los, mam. Hij wilde een ander leven en dat heeft hij nu. Lekker laten gaan.’ Ze zweeg en meteen had ik spijt van mijn woorden. Snel gaf ik

haar een kus op haar wang. ‘Sorry, maar ik vind het vreselijk als je verdrietig bent.’

‘Jij mist hem toch ook, Amy?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik mis alleen mensen van wie ik hou.’

‘Maar ik zou het zo fijn vinden als jullie contact wat beter wordt. Hij is tenslotte wel je vader.’

‘Jouw contact met hem is toch ook niet goed?’

‘Nou, hij belt de laatste tijd wel steeds vaker.’

‘En dat vind je fijn, na alles wat hij je heeft aangedaan?’

‘Ik wil dat alles vreedzaam verloopt. Niet alleen voor mij maar ook voor jou.’

In dit soort gesprekken had ik echt geen zin. ‘Ik zie wel,’ zei ik vaag. ‘Ik ben moe, ik ga naar bed.’ Haastig liep ik naar boven. Waarom trok ze ineens partij voor hem?

Toen ik mijn slaapkamerdeur had dichtgedaan, voelde ik een prikkeling in mijn neus. Mijn ogen werden waterig. Ik probeerde mijn tranen weg te slikken nog voor ze er waren, maar het was al te laat.

‘Niet huilen, niet huilen,’ sprak ik mezelf vermanend toe.

Ik griste een elastiekje van het tafeltje naast mijn bed en bond mijn lange bruine haren in een staart.

Mijn dekbed lag nog opengeslagen op bed, precies zoals ik het vanochtend had achtergelaten. Ik ging liggen en dacht aan papa.

‘Ik laat je niet in de steek,’ had hij een jaar geleden gezegd toen hij bij mama en mij wegging. Maar op de invulling van zijn belofte ‘Ik kom je snel opzoeken’ had ik een half jaar moeten wachten.

Mijn vader was geen man die zich aan afspraken hield. Dat had mama me al vaak gezegd. Ik dacht dat het boze woorden waren door

de scheiding, maar nadat er een aantal maanden waren verstreken zonder dat hij iets van zich had laten horen, wist ik dat ze gelijk had.

Ik herinner me de dag dat hij ineens weer voor de deur stond nog goed.

Het was op een woensdagmiddag in november. De bel deed het niet dus hij tikte op het raam.

Daar stond hij op de stoep, zoekend naar de juiste woorden, die natuurlijk niet te vinden waren. Want wat zijn de juiste woorden voor een dochter die je in de steek hebt gelaten?

Tegen de zin van mama in nam hij me mee naar een restaurant.

Hij bestelde koffie en ik kreeg chocolademelk met slagroom, zonder dat ik daarom had gevraagd. We kletsten wat over school en over mijn bijbaantje in het restaurant. Het voelde ongemakkelijk. Alsof er een vreemde tegenover me zat, die ik vaag ergens van kende.

Na een korte stilte vroeg ik hem waarom hij bij mama en mij was weggegaan.

Hij antwoordde dat hij een andere richting op wilde in zijn leven.

In gedachte maakte ik een lijstje in mijn hoofd van alle excuses die hij noemde. Lijstjes maken deed ik wel vaker als ik ergens niet uit kwam. De 'lijstjes-queen' noemde Boris me altijd lachend. Vaak hielp het om iets duidelijk te krijgen. Deze keer niet.

Hij kon niet meer.

Hij wilde niet meer.

Hij was ongelukkig.

Hij was verliefd op iemand anders.

Nadat hij me thuis had afgezet en ik hem had nagekeken tot zijn auto de hoek om was, wist ik een aantal dingen heel zeker: ik wilde niet zo worden als mijn vader en ik zou later nooit mijn kinderen in de steek laten.

De gedachten aan mijn vader hadden me Ivar even doen vergeten. Maar ineens schoot het me weer te binnen. Ik was benieuwd of hij eerlijk zou zeggen waar hij vanavond was geweest.

Ik pakte mijn telefoon en stuurde hem een bericht.

Hi schatje, nog wat leuks gedaan vanavond?

Ik haatte het als mensen tegen me logen, maar in feite deed ik dat zelf nu ook. Ik had ook kunnen zeggen: ‘Volgens mij zag ik je net.’

Even twijfelde ik, maar ik liet het zo. Zou hij eerlijk zijn?

Toen Ivar en ik iets langer dan drie maanden geleden gingen daten, werd ik door iedereen uit mijn omgeving gewaarschuwd. Hij was meerdere malen met de politie in aanraking geweest. De hele buurt wist ervan. Toch hield het me niet tegen om hem beter te leren kennen. En dat was maar goed ook, want ons eerste afspraakje was al zo gezellig en ontspannen. Ik voelde me volledig op m'n gemak bij hem. Als we samen waren, vergat ik alle gezeur thuis, met mijn vader. Ivar wist ervan. ‘Vergeet je vader, je hebt mij nu toch,’ zei hij als ik verdrietig was. En dan maakte hij me weer aan het lachen. We deelden eenzelfde soort humor en waren gek op de cheeseburgers van de McDonald’s. Zelden had ik zo gelachen als die ene keer dat Ivar volledig in paniek raakte toen ik hem zei dat de cheeseburgers uit het

assortiment waren gehaald. Grapje natuurlijk, maar zijn reactie was onbetaalbaar.

Ik glimlachte bij de gedachte. Er was niemand die me zo kon laten lachen als Ivar.

En toen appte hij me.

Hee lief, heb thuis voetbal gekeken

3

MAANDAG

Het weekend was veel te snel voorbijgegaan. Zondag had ik Boris nog even gesproken. Hij had het hele weekend gewerkt bij CityDiner en raakte niet uitgepraat over een nieuwe collega die zes borden had laten vallen.

Maar ik was voornamelijk met mijn gedachten bij Ivar. Nadat hij had geappt dat hij zaterdagavond niet weg was geweest, had ik niet meer gereageerd. Zondag hadden we niet afgesproken, omdat hij andere plannen met een vriend had. Wel over en weer wat oppervlakkige berichtjes gestuurd, maar het onderwerp 'zaterdagavond' liet ik bewust rusten tot ik hem weer zou zien.

Jammer genoeg kon hij vanavond ook niet afspreken omdat het bedrijf waarvoor hij sinds kort als beveiligder werkte, hem nodig had voor extra klussen.

De gedachten aan Ivar lieten me niet los. Ik wist zeker dat ik hem zaterdagavond had gezien bij dat huis op de hoek van de straat. Waarom loog hij?

Ik maakte een lijstje met redenen die ik kon bedenken waarom hij daarover zou liegen.

Reden leugen

Angst voor (boze) reactie van mij

Omdat hij niet wilde dat ik wist waar hij was
(verrassing)

Hij deed daar iets wat ik echt niet oké zou vinden
Ging hij vreemd?

Hij was gewoon vergeten dat hij daar was (hij vergeet
vaak iets)

Het lijstje bleek korter en confronterender dan ik had gehoopt.

Op school was het saai, zoals gewoonlijk, en Boris was chagrijnig omdat zijn computer thuis kapot was. Alsof dat allemaal nog niet vervelend genoeg was, kregen mama en ik vlak voor het eten een discussie over papa.

‘Geef hem toch een kans,’ zei ze.

Ik leunde tegen het aanrecht en keek haar verbaasd aan.

Ze zweeg en veegde met een pollepel de stukjes paprika van de snijplank in de pan.

Toen ze opkeek, zag ik voor het eerst in maanden dat haar blik anders was. Helder en fris. De afgelopen maanden waren haar ogen vaak rood geweest, wat ze afdeed als een allergische reactie. Maar ik wist zeker dat ze dan had gehuild.

‘Ben je verliefd op iemand anders?’ vroeg ik, en ik hoopte maar op één antwoord. Ik was er nog lang niet aan toe om haar met een ander dan papa te zien.

‘Nee, gekkie,’ zei ze lacherig. ‘Ik wil gewoon dat jullie contact goed is. Hij is en blijft je vader.’

Op het moment dat ik wilde zeggen dat hij het zelf had verprutst, ging mijn telefoon.

‘Wanneer hebben we die toets wiskunde?’ vroeg Boris paniekerig, nog voor ik iets kon zeggen.

‘Geen zorgen. Die is pas over twee weken.’ Ik hoorde een zucht van verlichting en grinnikte.

Met de telefoon nog in mijn hand liep ik de woonkamer in.

De deur zwaaide open. ‘Alles goed?’ vroeg mama, terwijl ze een pan spaghetti op tafel zette.

‘Was dat die Ivar?’ Ze keek me niet aan toen ze aan tafel ging zitten.

Dié Ivar. Mama was heel duidelijk geweest over wat ze van Ivar vond. In haar ogen deugde hij niet en was ik beter af zonder hem. Maar toch verbood ze het me niet om hem te zien.

‘Had hij het over die inbraak hier in de straat?’

‘Het was Boris die belde en ik weet niets over een inbraak.’ Ik probeerde mijn stem normaal te laten klinken.

‘Het was in dat huis op de hoek.’

‘Bij die man en vrouw zonder kinderen?’

‘Ja, Esther en Peter. Gruwelijk moet het geweest zijn. Hij is neergeslagen en vanochtend in het ziekenhuis aan zijn verwondingen overleden.’

Dat laatste verdoofde me in één klap. Overleden? Het zou toch niet dat Ivar... Ik hield mijn adem in. Waarom had ik niets gedaan toen ik hem daar zaterdagavond zag?

‘Toch?’ Mama keek me vragend aan. Er moesten seconden voorbij zijn gegaan, zonder dat ik haar had horen praten.

‘Sorry, wat zei je?’

‘Dat ik Esther en Peter niet goed ken. Jij toch ook niet?’

‘Klopt, ik ken ze alleen van gezicht.’

Mama keek me onderzoekend aan. ‘Gaat het wel? Je lijkt zo afwezig.’

‘Het gaat prima,’ zei ik snel. ‘Wat ik me alleen afvroeg...’ Ik hield mijn blik op mijn bord gericht. ‘Weten ze wie het gedaan heeft?’

Mama haalde haar schouders op. ‘Geen idee. De buurvrouw vertelde wel net dat de politie druk bezig is met een onderzoek. Misschien komen ze ons ook nog wel wat vragen stellen.’

‘Waarom ons?’

‘Dat gebeurt toch bijna altijd, dat ze met bewoners uit de straat gaan praten? Je weet maar nooit of iemand toevallig iets heeft gezien.’

4

DINSDAG

Die nacht droomde ik heftig. Ik werd achternagezeten door de politie, maar Ivar nam me in bescherming. Een agent beschuldigde me van de moord op Peter omdat ik door een overbuurman gezien was terwijl ik me verstopte achter een busje.

Met een schok werd ik wakker. Ik zat rechtop in bed en staarde secondelang voor me uit. Een knoop in mijn maag maakte me miselijk.

Het drong ineens in alle hevigheid tot me door. Ivar was misschien wel betrokken geweest bij een moord. Ik deed de rest van de nacht geen oog meer dicht.

Na een paar uur woelen was het alweer ochtend. Ik kleepte me aan en liep naar beneden. Mama zat al aan de ontbijt tafel.

‘Ik wilde je net roepen, maar toen hoorde ik je al in je kamer rommelen.’ Ze legde een boterham op een bord en schoof het naar me toe. ‘Had je de wekker niet gehoord?’

‘Jawel,’ zei ik, terwijl ik de pot jam pakte, ‘maar ik was nog even blijven liggen.’

‘Je bent nog op tijd. Maar ik moet nu echt gaan. Drukke dag vandaag op kantoor.’

Toen mama weg was, viel de stilte als een zware deken over me heen. Moest ik de politie alsnog vertellen wat ik had gezien? Moest ik Ivar opbellen om te vragen hoe het zat? En zou alles anders gelopen zijn als ik op het moment dat ik hem daar zag, iets had gedaan?

De twijfels en gedachten hamerden bijna onafgebroken in mijn hoofd tot ik in de klas zat en Boris me aanstootte.

‘Wat heftig van die moord bij jou in de straat,’ zei hij. ‘Ik las het vanochtend.’

‘Is het zeker dat het moord is?’ vroeg ik. ‘Misschien is die man wel ongelukkig gevallen.’

Boris leunde naar achteren op zijn stoel en keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Geloof je het zelf?’

‘Dat kan toch?’

‘Ja, natuurlijk, alles kan.’ Het leek alsof hij nog iets wilde zeggen, maar hij schudde zijn hoofd en zweeg.

De lesuren gingen traag voorbij en de knoop in mijn maag voelde steeds strakker.

Zou ik Boris vertellen wat ik had gezien?

Na de les trok ik hem aan zijn arm mee naar buiten.

‘Wat doe je?’ sputterde hij tegen. ‘Het regent!’ Haastig trok hij de capuchon van zijn hoody over zijn hoofd.

‘Ik moet je iets zeggen, maar beloof me dat je het niet verder vertelt.’